

Андрій ЛИСЕНКО: «Київ став моїм рідним містом...»

Михайло КАМІНСЬКИЙ

За своєю внутрішньою харизмою і телевізійною впізнаваністю полковник Андрій Лисенко міг запросто конкурувати з багатьма українськими політиками. Але речнику Міноборони з питань АТО, у незмінному військовому камуфляжі, довелося понад три роки поспіль віщати на всю Україну про справи серйозні. Іноді, на жаль, з трагічним підтекстом. Нині экс-спікер АТО опікується питаннями зв'язків із громадськістю та ЗМІ, працюючи в Генпрокуратурі України.

– Пане полковнику, як сталося, що саме вам випала честь стати речником АТО?

– Чесно кажучи, мене поставили перед фактом. Десь вже у травні 2014-го мене запросили на зустріч – одразу пояснили, чому саме не можу відмовитися від пропозиції стати спікером АТО. Як людина військова, зважив всі «за» та «проти» і погодився. «За» пролунало наче наказ... Приблизно усвідомлював, що на мене очікує. Адже закінчив з відзнакою елітний військовий виш, пройшов неабияку школу в прес-службі Міноборони... Організовував роботу з журналістами. Прес-офіцером працював як на території України, так і в далеких відрядженнях – в Боснії та Герцеговині, Косовому, Південному Лівані, С'єрра-Леоне, Кувейті...

Найтриваліше – понад 13 місяців – в Республіці Ірак. Чого тільки не надивився, начувся та відчув там на собі...

– Та російську агресію порівнювати з минулим досвідом важко?

– Звичайно. Багато моїх знайомих і навіть зовсім незнайомих людей, бувало, дійсно називали мене... українським Левітаном. Мабуть, саме це і спонукало мене глибше вивчити його біографію, досвід роботи під час тієї війни. І ось, що скажу. «Колезі Левітану» жодного разу не доводилося вести та виступати модератором брифінгів та прес-конференцій, які відбуваються сьогодні. Коли десятки журналістів ставлять свої запитання. Непрості, нахабні, а іноді відверто провокаційні.

– І це теж входило до ваших обов'язків?

– З військового керівництва ніхто чомусь не хотів зустрічатися з журналістами. Боялися, вочевидь,

На початку війни навіть уявити не міг, що моє прекрасне і легендарне місто троянд раптом перетвориться в те, чим воно сьогодні є. Що його окупує ворог і перетворить на театр бойових дій.

гніву народного. Тож я спілкувався і терпеливо вислуховував цих людей. Відтак, по можливості, відповідав на запитання, давав пояснення, знаходив заспокоїливі слова... Я добросовісно дослухався до всіх, записував питання, прохання...

– А далі що було?

– По ходу з'ясування тих чи інших обставин з командуванням АТО, телефонував і розповідав батькам про долю хлопців, які, приміром, потрапили в полон. Різні були ситуації. Багато надходило трагічних новин, які треба було виносити загал. Все пропускав

через себе. Морально було дуже важко.

– Знаю, що ви саме з тих країв, які сьогодні називаються «непідконтрольною територією». Які були відчуття-переживання на початку АТО, протягом всього часу перебування на Донбасі?

– Дійсно, народився і виріс я в місті Донецьку. Моя рідня – шахтарі, робітники тамтешніх заводів та фабрик. Всі важко працювали-заробляли... І завжди цінували кожную зароблену копійчину. Після школи я «успішно» провалив вступні іспити до університету. Тож до призову на строкову службу встиг ще попрацювати слюсарем-інструментальником на заводі ДВО «Точмаш».

– Хтось із рідних ще залишився на непідконтрольній території?

– Так, в Донецьку батьківська хата, там частина моїх родичів. На початку війни навіть уявити не міг, що моє прекрасне і легендарне місто троянд раптом перетвориться в те, чим воно сьогодні є. Що його окупує ворог і перетворить на театр бойових дій.

– Доводилося чути, що ваше прізвище було в особливому списку в ДНР...

– Щойно я дебютував у травні 2014-го в якості спікера АТО та почав систематично інформувати людей про справжній перебіг подій на Донбасі з екранів телевізорів, одразу посипалися погрози. На мобільний телефон, елек-

тронну пошту, через соціальні мережі... Навіть надсилали фото мого двору в Києві, де я мешкаю з сім'єю. Звісно, натякаючи на розправу. Розповсюджували якісь карикатури, присвячували мені цілі телепрограми на російському телебаченні. Це була робота не якоїсь там мультяшно-фейкової ДНР... Через свої канали дізнався, що проти України та українців на інформаційному фронті працюють добре вишколені, а отже високопрофесійні російські військові пропагандисти. В Міноборони РФ сформоване ціле управління таких «пропагандистів»...

А щодо «розстрільних» списків ДНР тут я не самотній. В них – майже всі ефективні військові та активні волонтери-добровольці – кому не байдуже майбутнє України. Значно гірше опинитися в інших списках – загиблих та зниклих безвісти...

– Левову частку свого свідомого життя ви не просто кадровий військовий, а й киянин. Чим для вас є Київ, що найбільше подобається в цьому місті?

– До Києва прибув із Севастополя на початку 90-х. Навчатися у військовій академії. Після її закінчення, запропонували служити в Києві. Офіцером прес-служби Міноборони. Всім серцем полюбив це місто. За його архітектуру, історичну та сучасну велич. А головне в ньому – хороші люди, кияни. Тут я зустрів чимало вірних друзів. Вдячний їм за щирість і підтримку. Київ став моїм рідним містом. Він постійно змінюється. Як і розширюється щодня діапазон моїх столичних знайомств. Багато з них відбулися через воєнні події. Але від цього нікуди не дітися. Це – наша країна і моє життя, моя доля.

ТЕХНОЛОГІЇ

Ноу-хау, що рятують життя

Микола ПАЦЕРА

За програмою «Дослідження і розробки з проблем підвищення обороноздатності й безпеки держави» різними інститутами Академії наук України запроваджено чимало напрацювань, які допомагають нашим воїнам протистояти ворожій агресії. Значну частину цього наукового доробку присвячено розв'язанню актуальних медичних проблем.

Як повідомили «Вечірці» в прес-службі НАНУ, серед таких робіт, зокрема, розробки вітчизняних біоматеріалів для відновлення кісткової тканини, запропоновані Інститутом проблем матеріалознавства імені І.М. Францевича. Вони пришвидшують лікування та реабілітацію при пораненнях кінцівок із пошкодженням кісток.

Добре зарекомендували себе програмно-апаратні комплекси для визначення глибини шокowego стану у польових умовах, розроблені Інститутом кібернетики імені В.М. Глушкова, які дають змогу поставити точний діагноз та прискорити лікування, починаючи з польового госпіталю.

– Ефективними для порятунку важкопоранених є сучасна технологія кріоконсервування клітин крові, створена Інститутом проблем кріобіології і кріомедицини, а також спеціальні пов'язки для лікування складних опіків і ранових поверхонь, розроблені інститутами біохімії імені О.В. Палладіна, фізіології імені О.О. Богомольця, клітинної

біології та генетичної інженерії, експериментальної патології, онкології та радіобіології імені Р.Є. Кавецького, – зазначила керівник прес-служби Національної академії наук України Сніжана Мазуренко. – Останній інститут як гуманітарну допомогу передав у зону проведення АТО вуглецеві сорбуючі пов'язки, які завдяки своїм унікальним характеристикам забезпечують скорочення часу кровотечі у 2-4 рази, від чого втрата крові зменшується у півтора-два рази, а також запобігається повторне інфікування ран. Їх використовують для лікування бійців на передовій, а також поранених серед мирного населення. Ще одна розробка інституту – біологічно активна добавка до раціону бійців «Карболайн», яка використовується в комплексному лікуванні захворювань печінки і жовчовивідних шляхів, інших внутрішніх органів, а також при несприятливих екологічних умовах, впливі шкідливих факторів і отруєннях.

Також широко використовується у оперативному лікуванні поранених АТОвців унікальна технологія зварювання м'яких живих тканин, розроблена Інститутом електрозварювання ім. Є.О. Патона спільно з Інститутом хірургії та трансплантології ім. О.О. Шалімова, іншими медичними установами.

– Вона спрощує техніку виконання операції, що дуже важливо при надходженні великої кількості поранених до госпіталів та лікарень, – розповів завідувач відділу зварювання та споріднених технологій у медицині та екології інституту, доктор технічних наук Георгій Маринський. – Завдяки застосуванню цієї технології значно скорочуються крововтрати – операції проводяться практично безкровно, на «сухому» операційному полі. Зменшуються тривалість операції й відновного періоду, а також витрати на лікарські препарати, зокрема на наркотичні, значно прискорюється одужання поранених.

А співробітники Інституту молекулярної біології і генетики НАН України розробили серію гідрогелевих наноцелюлозних стерильних покриттів «Медицел» для надання медичної допомоги у польових і клінічних умовах. Вони щільно вкривають ранову поверхню, запобігаючи інфікуванню, аб-

сорбують виділення, підтримують вологе середовище, що сприяє швидшому загоюванню, знеболюють рани і опіки, мають протизапальну, кровоспинну дію.

– Справжнім ноу-хау вітчизняних науковців стали магнітні системи на основі надпотужних магнітів Nd-Fe-B, розроблені в Інституті фізики твердого тіла, матеріалознавства та технологій Національного наукового центру «Харківський фізико-технічний інститут», – повідомила Сніжана Мазуренко. – Його потреба викликана тим, що згідно з даними світової медичної статистики, серед бойових ушкоджень більшість складають саме проникаючі поранення від куль та осколків, які залишаються в тілі бійців. Для їх видалення (екстракції) доводиться робити глибокі розрізи зі збільшенням дози та часу дії анестезії, що може спричиняти ускладнення, загоєння і навіть призводити до підвищення рівня смертності. Тож для спрощення цієї «процедури», а відтак і полегшення стану пораненого, вчені виготовили спеціальні магнітні системи, які дають змогу діставати металеві предмети з мінімальними пошкодженнями та часом. Вони передані

лікарям Харківської, Донецької та Луганської областей. За допомогою цього винаходу медики прооперували вже близько тисячі поранених військовослужбовців.

